

[Miljøministeren]

Men det skal ikke ødelægge den tilfredshed og glæde, jeg føler i dag, over, at det er lykkedes med så bred en opbakning at komme igennem med dette helt nødvendige første skridt i kampen for at gøre op med de farlige kemiske sprøjtemidler af hensyn til vores planteliv, af hensyn til vores dyreliv og af hensyn til vores grundvand.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 58 stemmer (S, SF, CD, RV og KRF) mod 8 (FP); 38 (KF og V) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 202:

Forslag til lov om ændring af lov om sygehøvsæsenet.

Af sundhedsministeren (Torben Lund).

(Fremsat 9/2 94. Første behandling 25/2 94. Betænkning 28/4 94. Anden behandling 10/5 94).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Jan Køpke Christensen (FP):

Der var i særdeleshed under førstebehandlingen stor debat om netop dette forslag.

Under andenbehandlingen var der også nogle bemærkninger, og jeg skal ikke medvirke til at skabe unødigt tumult om dette forslag. Der er i øvrigt heller ikke nogen grund til at skabe tumult, da forslaget i sig selv skaber tumult ved totalt set at underminere retsbevidstheden i samfundet.

Jeg skal blot spørge ministeren, om det er regeringens holdning, at vi også på andre områder kan vente, at regeringen vil ændre lov-

givningen, hvis det viser sig, at der skulle være retlig tvivl om, hvem der skal fortolke de eksisterende love.

Jeg skal bede ministeren eksplicit bekræfte, at det almindeligvis gælder, at kommunerne har den endelige administrative fortolkning af de love, som de administrerer, medmindre ressourceministeren har en udtrykkelig – og jeg understreger en udtrykkelig – hjemmel til at gribe ind.

Lad mig afslutningsvis anføre, at lovforslaget er udtryk for den socialdemokratiske ideologi, der siger, at der ikke eksisterer og ikke kan defineres et retfærdighedsbegreb, men at retten er lig med den aktuelle magt. I dette tilfælde er det ligegyldigt for regeringen, at bestemte mennesker og institutioner har handlet i tillid til, at den eksisterende lovgivning måtte være udtryk for de rigtige og endelige retlige rammer.

Da Socialdemokratiets ideologiske vogter på dette område, sundhedsministeren, opdagede, at den eksisterende lovgivning gav muligheder, der ikke findes i den socialdemokratiske opslagsbog for god og korrekt ideologi, måtte udskejelserne knuses – ikke ved på ærlig og åben vis at afvente en afgørelse fra de dømmende myndigheder, men simpelt hen ved at bruge rå og brutal magt i denne sag.

Regeringens flertal skulle udnyttes til det yderste, og det initiativ, der gavnede så mange og medførte optimal udnyttelse af ressourcerne, skulle for enhver pris hindres. Der er i denne sag ikke tale om fair play, men om et benhårdt ideologisk skoleridt. Man skal i dette samfund være sig utroligt for ikke at komme til at afvige fra den socialdemokratiske skabelon; så får man altså kniven.

Lad mig blot afslutningsvis nævne, at skulle den for frihedens og landets borgere så lykkelige situation opstå, at VKZ efter næste valg får det flertal, som flere meningsmålinger efterhånden peger på, vil dette være et område, der vil blive taget op til fornyet revision til gavn for landets borgere og til stor skade for den socialdemokratiske enhedsideologi og systemtænkning.

Jeg er faktisk overbevist om, at ministeren ikke går på talerstolen og svarer, men jeg håber trods alt, at samvittigheden gør, at der svares på netop det, jeg spurgte om, nemlig hvem der i sidste instans skal fortolke de eksisterende love.